

Arrest

nr. 53 809 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische en van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUÏ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Biljac, gemeente Bujanoc (Zuid-Servië), en bezit u het Servisch staatsburgerschap.

U bent gehuwd met Fatime (Sahiti) Bakiji (O.V. 6.484.994), een etnisch Albanese die oorspronkelijk afkomstig is uit Tabanovc (Macedonië), maar sinds lang in Preshevë (Zuid-Servië) woont en in het bezit is van het Servisch staatsburgerschap.

In maart 1999 sloot u zich aan bij het Kosovaarse Bevrijdingsleger, het UÇK (Ushtria Çlirimtare e Kosovës). U vocht als gewoon soldaat gedurende drie-vier maanden mee in de Kosovo-oorlog en nam deel aan operatie ‘Shigjeta’ in de zone van Pashtrik.

Bij afloop van de oorlog in Kosovo leverde u uw uniform en al uw wapens in en ging u in Gjiilan (Kosovo) wonen. U durfde immers niet terug te gaan naar Biljac omdat er geen amnestiewet was voor voormalige UÇK-soldaten.

Op 3 januari 2001 sloot u zich vervolgens aan bij het etnisch Albanese Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc, het UÇPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). Tot 14 mei 2001 was u actief als gewoon soldaat in brigade 113 'Ibrahim Fejzullahu'. U bleef de hele tijd gestationeerd in Gosponicë, waar u wacht liep, en nam nooit deel aan gevechten of bijzondere operaties of acties. Wegens ziekte verliet u het UÇPMB een tweetal weken voor de afloop van het conflict in de Preshevë-vallei.

U diende uw uniform en wapens in en vestigde zich opnieuw in Gjiilan (Kosovo).

U bleef er tot 2003 wonen, ofschoon er voor de ex-UÇPMB-strijders wel een amnestiewet was uitgevaardigd. Toch voelde u zich niet vrij en besloot u in Kosovo te blijven tot de situatie in uw thuisstreek weer onder controle was. Terwijl u in Kosovo woonde, pendelde uw echtgenote heen en weer tussen de woning van uw ouders in Biljac en uw verblijfplaats in Gjiilan.

In 2003 was de situatie in Zuid-Servië rustiger geworden en keerde u terug naar Biljac. In Biljac woonde u met uw gezin in bij uw ouders, en dit tot u in 2005 uw eigen woning in Biljac kocht.

Tussen 2003 en 2005 kende u in Biljac geen problemen. U reisde in die periode nog regelmatig naar Kosovo om er te werken.

Op een dag in 2005 deelde de lokale politie van Biljac aan uw vader mee dat u naar de rechtbank van Bujanoc moest voor een kort gesprek. U was toen aan het werk in Kosovo.

Toen u het nieuws telefonisch van uw vader vernam, kreeg u schrik dat u gearresteerd zou worden en besloot u niet meer terug te keren naar Biljac. U bleef dan ook in Gjiilan wonen en dit tot uw vertrek naar België. Heel af en toe keerde u nog eens via de bergen op illegale wijze terug naar Zuid-Servië, maar daar bleef u dan telkens hooguit een paar nachten. Uw echtgenote pendelde tussen 2005 en 2009 zoals voordien heen en weer tussen Biljac, waar ze ditmaal in jullie eigen woning verbleef, en Gjiilan. Zij vestigde zich niet permanent in Kosovo omdat jullie oudste zoon in Biljac naar school ging.

In Kosovo liet u zich registreren en ontving u identiteitsdocumenten van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo).

Later, toen Kosovo onafhankelijk werd, ontving u een Kosovaarse identiteitskaart.

U bent actueel, naast het Servisch staatsburgerschap, dan ook in het bezit van het Kosovaars staatsburgerschap.

Ook uw kinderen hebben, behalve de Servische, de Kosovaarse nationaliteit omdat ze in Kosovo geboren zijn.

Uw echtgenote daarentegen bezit het Kosovaars staatsburgerschap niet.

U zou wel geprobeerd hebben om ook voor haar Kosovaarse identiteitsdocumenten te regelen, maar er zou u mondeling meegedeeld zijn dat het niet mogelijk was omdat uw echtgenote geen UNMIK-identiteitskaart bezat.

Tot eind 2008 werd u niet meer actief gezocht door de Servische autoriteiten.

Drie dagen voor Nieuwjaar 2009 werden in Preshevë elf Albanezen door de Servische gendarmerie gearresteerd op beschuldiging van het plegen van oorlogsmisdaden in Gjiilan (Kosovo).

Vier van hen hadden ook gestreden bij het UÇK en het UÇPMB, maar in een andere brigade dan die waarvan u deel uitmaakte, en waren vrienden van u.

Dezelfde nacht van de arrestatie van de elf viel de gendarmerie ook uw woning in Biljac binnen. Ze voerde een huiszoeking uit op zoek naar u en naar wapens, maar vond niets. U vernam dit nieuws in Kosovo via uw echtgenote. Na dit incident durfde uw echtgenote niet meer in jullie woning te blijven en trok ze in bij uw ouders.

In mei 2009 voerde de lokale politie een huiszoeking uit in uw woning. Er was op dat ogenblik niemand thuis. Wederom werd er gezocht naar u en wapens, maar kon er niets gevonden worden. De politie lichtte uw vader in over de huiszoeking. Wellicht had de rechtbank de politie naar uw woning gestuurd om deze huiszoeking uit te voeren. Omdat u zich niet langer veilig voelde, besloot u te vluchten.

Op 6 september 2009 vertrok u samen met uw gezin op illegale wijze met de hulp van een smokkelaar uit Kosovo en reisde u naar België, waar u op 8 september 2009 aankwam en dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Na uw aankomst in België stuurde uw familie u nog een arrestatiebevel van de rechtbank van Bujanoc op. Hierdoor werd u duidelijk dat u er als voormalig strijder van verdacht wordt wapens uit de tijd van uw lidmaatschap van het UÇK en het UÇPMB te bezitten en handel te drijven in illegale wapens.

U wenst niet naar Servië terug te keren omdat u vreest er meteen gearresteerd en opgesloten te zullen worden en ervan beschuldigd te zullen worden oorlogsmisdaden te hebben gepleegd, net zoals uw vrienden die in december 2008 werden opgepakt door de gendarmerie.

Ook naar Kosovo kan u niet terug. Ook daar voelde u zich immers niet langer veilig omdat Albanese vrienden en kennissen u ervan verdenken met de Serviërs te hebben samengewerkt. Er deden zich evenwel geen concrete incidenten voor, maar uw vrienden en kennissen bleven wel allemaal uit uw buurt. Daarenboven heeft u in Kosovo geen huis en geen inkomsten om daar te kunnen leven. Tot slot heeft u gezondheidsproblemen ten gevolge van een oorlogstrauma en ten gevolge van

de mishandelingen van uw vrienden die u op televisie heeft gezien. Zo kan u bijvoorbeeld 's nachts niet vast slapen. U consulteerde hiervoor in Kosovo reeds een huisarts en nam hiervoor toen reeds medicatie, zij het onregelmatig.

Op 22 december 2009 kwam ook uw schoonbroer Hajriz Sahiti (O.V. 6.550.861) in België aan. Hij diende hier op 23 december 2009 samen met zijn gezin een asielaanvraag in. U streed samen met Hajriz in het UÇK en het UÇPMB.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 29 januari 2003 te Bujanoc; uw Joegoslavisch rijbewijs, uitgereikt op 5 juni 2001 te Bujanoc; uw huwelijksakte, uitgereikt op 15 januari 2004 te Biljac; de geboorteaktes van uw kinderen, beide uitgereikt op 8 juli 2009 te Biljac; een attest van de TMK (Trupat e Mbrojtjes së Kosovës, Kosovo Protection Corps), uitgereikt op 1 november 1999 te Prishtinë, waarin bevestigd wordt dat u lid was van het UÇK en deelnam aan Operatie 'Shigjeta'; uw lidkaart van de oorlogsveteranenorganisatie van het UÇK, de Organizata e Veteranëve të Luftës së Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës, uitgereikt op 1 januari 2005 te Prishtinë; twee foto's van u als UÇPMB-soldaat; een attest van de veteranenorganisatie van het UÇPMB, de Organizata e Veteranëve të Luftës së UÇPMB-së, uitgereikt op 5 januari 2009 te Preshevë, waarin bevestigd wordt dat u van 3 januari 2001 tot 14 mei 2001 lid was van het UÇPMB; het arrestatiebevel dat u na uw aankomst in België via uw familie ontving; een attest van het Wijkgezondheidscentrum Wel en Wee, uitgereikt op 26 april 2010 te Mechelen, waarin wordt meegedeeld dat u in dit centrum regelmatig opgevolgd wordt door een huisarts en een psychologe wegens posttraumatische stress en dat u op een wachtlijst staat van Vagga te Antwerpen om psychologisch en eventueel psychiatrisch te worden begeleid; een medisch psychiatrisch verslag, opgesteld op 2 juni 2010 door een arts van de afdeling Neuropsychiatrie, Gerontopsychiatrie en Psychotherapie van het Algemeen Ziekenhuis Sint-Maarten te Mechelen, waarin wordt gemeld dat u lijdt aan angstaanvallen, doorslaapstoornissen en hoofdpijnlachten en een traumatische voorgeschiedenis heeft in een oorlogssituatie en waarin ook een overzicht wordt gegeven van de medicatie die u neemt."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u aangebrachte elementen en alle stukken in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat ik u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

U bent er immers geenszins in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in september 2009 in hoofdzaak naar België bent gevlucht omdat u als voormalig lid van zowel het UÇK als het UÇPMB gezocht werd/wordt door de Servische autoriteiten op beschuldiging van het verhandelen van illegale wapens. U vreesde gearresteerd en opgesloten te zullen worden net zoals met enkele van uw medestrijders uit het UÇK is gebeurd. Zij werden gearresteerd in december 2008 in Preshevë op beschuldiging van het plegen van oorlogsmisdaden in Kosovo en zitten nu nog steeds vast in Belgrado (CGVS I p. 30-31; CGVS II p. 6-8).

Er dient evenwel gewezen te worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw bewering persoonlijk in Servië vervolgd en gezocht te worden door de Servische autoriteiten ten gevolge van uw oorlogsverleden als strijder fundamenteel op de helling zetten.

Zo kan er vooreerst aan het door u neergelegde arrestatiebevel dat op 23 mei 2009 door de rechtbank van Bujanoc zou zijn afgeleverd en dat u door familie na uw aankomst in België zou zijn opgestuurd geen enkele bewijskracht worden toegekend.

Uit een onderzoek naar de authenticiteit van dit document (waarvan het resultaat aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt immers dat het diverse inhoudelijke en/of formele gebreken vertoont.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van dit enige document dat u ter staving van uw vervolging in Servië neerlegt. Daarenboven mist het elke zin voor logica dat het Servische gerecht op 23 mei 2009 een arrestatiebevel zou uitvaardigen waarin zij meedeelt dat u vier maanden later, namelijk op 22 september 2009, met geweld zal worden meegenomen naar de rechtbank.

Ook slaagde u er niet in om coherente verklaringen aangaande dit document af te leggen.

In het door u neergelegde arrestatiebevel, dat dateert van 23 mei 2009, is sprake van een eerdere oproeping door de rechtbank, namelijk op 23 mei 2009, waaraan u geen gevolg zou hebben gegeven. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat in mei 2009 de lokale politie was langsgekomen en aan uw vader meedeelde dat u zich op 23 mei 2009 moest gaan melden bij de rechtbank van Bujanoc. U bevond zich toen in Kosovo en ging niet in op deze oproeping uit angst meteen

gearresteerd te zullen worden. **Enkele dagen later overhandigde de lokale politie dan ook een arrestatiebevel op uw naam aan uw vader** (vragenlijst CGVS d.d. 1 oktober 2009 vraag 3.5 p. 2).

Op het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u dan weer dat de lokale politie van Biljac in mei 2009 een huiszoeking in uw woning uitvoerde en dat zij dit ook meedeelde aan uw vader. De politie zou **toen evenwel niets anders aan uw vader gezegd hebben** (CGVS II p. 11-12). U gaf aan dat u tussen de huiszoeking in mei 2009 en de komst van het arrestatiebevel nooit opgeroepen werd door de rechtbank en dat u zelfs in heel 2009 nooit geconvoceerd werd op de rechtbank, noch mondeling, noch schriftelijk. De laatste keer dat u opgeroepen zou zijn door de rechtbank zou in 2005 geweest zijn.

Het **arrestatiebevel dat in 2009 zou zijn afgeleverd** zou dan ook te maken hebben met uw nalaten gevolg te geven aan de **convocatie van 2005** (CGVS II p. 13-14).

Bij confrontatie hiermee weet u het vastgestelde verschil aan een fout van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS II p. 21), wat niet volstaat als uitleg, temeer daar uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken u werden voorgelezen, u deze voor akkoord heeft ondertekend en u op het Commissariaat-generaal geen problemen met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gemeld (CGVS I p. 2).

Voorts kon u op het Commissariaat-generaal geen details verstrekken met betrekking tot de inhoud van het door u neergelegde arrestatiebevel: u kon niet zeggen of er in dit arrestatiebevel al dan niet enkel verwezen wordt naar uw activiteiten bij het UÇPMB en had geen enkel idee hoe de exacte aantijging tegen u zoals genoteerd in dit arrestatiebevel luidde (CGVS II p. 14-15). Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u een document ter staving van de kern van uw asielrelaas neerlegt, hierover ook een gedegen uitleg kan geven. Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis van de inhoud van voornoemd document, met name dat u weinig Servisch spreekt (CGVS II p. 13, 16), volstaat niet ter rechtvaardiging, temeer daar u het document had kunnen laten vertalen door iemand die de Servische taal wel machtig is.

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering als ex-strijder actueel actief gezocht te worden door de Servische autoriteiten op beschuldiging van illegaal wapenbezit en illegale wapenhandel (CGVS II p. 6).

Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van de twee huiszoekingen in uw woning, namelijk enkele dagen voor Nieuwjaar 2009 en in mei 2009, ondergraven.

Daarenboven stemmen ook uw opeenvolgende verklaringen over uw problemen in Biljac in 2005, namelijk dat de lokale politie kwam melden dat u naar de rechtbank van Bujanoc moest, niet met elkaar overeen.

Op het Commissariaat-generaal beweerde u immers dat de lokale politie dit **aan uw vader** meedeelde op straat en **niet aan u persoonlijk**. U was toen immers **aan het werk in Kosovo** en vernam het nieuws nog dezelfde dag telefonisch van uw vader. Uit schrik besloot u vervolgens niet meer naar Biljac terug te keren (CGVS II p. 4).

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u daarentegen dat de lokale politie dit **tegen u persoonlijk** kwam zeggen en dat u om die reden toen **naar Kosovo vluchtte** (vragenlijst CGVS d.d. 1 oktober 2009 vraag 3.5 p. 2).

Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en weet u het verschil wederom aan een foutieve vertaling door de tolk (CGVS II p. 21).

Bovendien tasten ook uw verklaringen dat u geen enkel idee heeft waarom u zich in 2005 zou hebben moeten melden op de rechtbank en dat noch u noch uw vader zich, na deze mededeling door de politie, ooit ergens - desnoods via een advocaat - hebben geïnformeerd over de exacte reden waarom u toen eigenlijk naar de rechtbank moest (CGVS II p. 4-6) de geloofwaardigheid van dit door u ingeroepen feit verder aan.

Met betrekking tot uw vrees om als ex-lid van het UÇK en het UÇPMB te worden opgesloten net als de Albanezen die werden gearresteerd in december 2008 (CGVS I p. 30-31; CGVS II p. 6-8, 14), kan worden opgemerkt dat een dergelijke vrees, wat u betreft, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, hoe dan ook niet gegrond is.

Uit de informatie blijkt dat de Servische burgers van etnisch Albanese afkomst waarvan sprake gearresteerd werden op verdenking van misdrijven, meer bepaald moorden, ontvoeringen, verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gijlan (Republiek Kosovo) tijdens de Albanese opstand in Kosovo in 1998-1999, of op verdenking van illegaal wapenbezit. Acht anderen staan om dezelfde redenen terecht, maar zijn nog voortvluchtig.

Uw naam komt - hoewel u stelde in december 2008 ook gezocht te zijn door de gendarmerie (CGVS II p.7) - echter niet voor in de lijst van in totaal 17 verdachten die door de Servische overheid worden vervolgd. In het licht van de informatie van het Commissariaat-generaal passen de interventies van de Servische overheid in december 2008 niet in een context van een willekeurige etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige

feiten, die - in een rechtstaat gerechtvaardigde - strafrechtelijke vervolgingen met zich meebrengen. U verklaarde uitdrukkelijk dat u als UÇK-soldaat in 1999 enkel actief was in de zone Pashtrik, dat u een gewoon soldaat was en nooit een leidinggevende functie had, dat u nooit in Gjilan vocht tijdens de Kosovo-oorlog, dat u - voor zover u weet - tijdens de oorlog in Kosovo nooit iemand verwond of gedood heeft en dat u nooit ernstige misdrijven heeft gepleegd tijdens de Kosovo-oorlog.

Bij het einde van de oorlog leverde u uw uniform en al uw wapens in (CGVS I p.19-25).

Ook bij het UÇPMB was u een gewoon soldaat en had u nooit een leidinggevende functie. Tijdens het conflict in Zuid-Servië nam u niet deel aan gevechten of bijzondere operaties of acties en heeft u uw wapen nooit gebruikt. U heeft in dit conflict dan ook zelf nooit iemand verwond of gedood.

Ook bij uw vertrek uit het UÇPMB leverde u uw uniform en wapens in (CGVS I p. 27-29).

Na afloop van de oorlogen in Kosovo en Zuid-Servië zou u nooit illegale wapens hebben bezeten, noch in Biljac, noch in Kosovo. U wilde immers helemaal niets meer met wapens te maken hebben. U heeft ook nooit gehandeld in illegale wapens (CGVS I p.29; CGVS II p. 6).

In het licht van deze vaststellingen blijkt bijgevolg dat er geen overeenkomst kan worden geconstateerd tussen de Albanezen die eind 2008 in uw streek werden opgepakt en uw persoonlijke situatie en kan er ook - los van uw persoonlijk vervolgingsrelaas dat u schetste in het kader van uw asielaanvraag en dat, zoals hierboven reeds werd aangegeven, elke geloofwaardigheid mist - geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat er voor u een gelijkaardig lot als die overige Albanezen zou dreigen.

U zou overigens ook nooit met een van deze gearresteerde Albanezen aan een zelfde actie of operatie van het UÇK of het UÇPMB hebben deelgenomen (CGVS II p.8).

Uw bewering dat de groep Albanezen uit uw streek in december 2008 valselijk beschuldigd wordt van oorlogsmisdaden en dat de Serviërs zomaar wat zeggen en op die manier handelen om zo de minderheden onder druk te zetten (CGVS II p. 8, 10) is een loutere hypothese van uwentwege, die niet op objectieve gronden is gestoeld.

Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat de amnestieregeling van juni 2002, die amnestie verleent aan elke persoon die tussen 1 januari 1999 en 31 mei 2001 terroristische activiteiten uitvoerde in de gemeenten Preshevë, Medvegje en Bujanoc, niet (meer) wordt toegepast.

U beweerde dat deze regeling wel bestaat voor ex-UÇPMB-strijders, maar dat zij geenszins wordt gerespecteerd. U baseert zich voor deze uitspraak op de hierboven reeds besproken arrestatie van een groep Albanezen uit uw streek kort voor Nieuwjaar 2009 (CGVS I p. 29-31; CGVS II p. 9-10).

Uw verklaring dat de amnestieregeling voor ex-UÇPMB-strijders niet wordt gerespecteerd is echter een blote bewering.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat voornoemde amnestiewet sedert hij van kracht werd correct werd toegepast en daadwerkelijk ten uitvoer werd gebracht. Ook blijkt uit deze informatie dat geen enkele strijder ooit werd veroordeeld enkel en alleen wegens zijn deelname aan het UÇPMB.

Uit niets in uw verklaringen (zie ook uw hierboven reeds uiteengezette profiel als strijder en de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u beweerde actuele vervolging door de Servische autoriteiten) blijkt dat deze amnestiewet niet op u van toepassing zou zijn.

Uw uitleg dat u geen vertrouwen stelt in deze amnestiewet omdat er ondanks deze wet toch nog ex-UÇPMB-ers opgesloten werden (CGVS I p. 30; CGVS II p. 9-10) is niet afdoende om te besluiten dat u persoonlijk niet in aanmerking zou komen voor deze amnestieregeling.

Dat er na de invoering van de amnestiewet toch nog ex-UÇPMB-ers opgepakt werden, is geenszins in tegenspraak met de bevinding dat de amnestiewet toch correct werd / wordt geïmplementeerd. De amnestiewet heeft immers slechts betrekking op bepaalde wetsartikelen en sluit op zich niet uit dat personen alsnog kunnen vervolgd worden wegens het plegen van misdrijven die niet onder de amnestieregeling ressorteren.

Er zijn hiervan in uw geval, zoals hierboven reeds werd beschreven, evenwel geen concrete aanwijzingen.

Ook stelde u verkeerdelijk dat er geen amnestiewet bestaat met betrekking tot handelingen gesteld in de Kosovo-oorlog en die aldus ook geldt voor strijders van het UÇK aangezien er wel nog ex-UÇK-strijders vervolgd zijn door de Serviërs (CGVS I p. 29-30; CGVS II p.3).

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de toenmalige Federatieve Republiek Joegoslavië een amnestiewet uitvaardigde die op 3 maart 2001 van kracht werd en dat deze wet wel degelijk van toepassing is op het conflict in Kosovo. Deze wet voorziet ondermeer in amnestie voor personen die in de periode van 27 april 1992 tot 7 oktober 2000 misdrijven begaan hebben of op wie de verdenking rust dat ze die begaan hebben, meerbepaald: verhindering van de strijd tegen de vijand volgens artikel 118, gewapende opstand volgens artikel 124, aanzetting tot gewelddadige verandering van de grondwettelijke orde volgens artikel 133, vereniging voor vijandelijke activiteiten volgens artikel 136, evenals het toebrengen van schade aan het aanzien van de Federatieve Republiek

Joegoslavië volgens artikel 157, zoals voorgeschreven door het Strafwetboek van de Federatieve Republiek Joegoslavië.

Uit uw verklaringen blijkt wederom geenszins dat u niet zou beantwoorden aan de voorziene criteria om van voornoemde amnestie te kunnen genieten.

Ook hier is uw verklaring dat er geen amnestiewet is voor ex-UÇK-ers omdat er nog mensen vervolgd geweest zijn die enkel bij het UÇK gestreden hebben (CGVS I p. 29) om dezelfde reden als hiervoor uiteengezet niet afdoende om te concluderen dat er geen amnestie voor ex-UÇK-ers zou zijn of dat deze, indien ze wel zou bestaan, niet correct zou worden toegepast.

Bijkomend heeft u niet aangetoond dat u zich met uw echtgenote en kinderen niet opnieuw in Kosovo zou kunnen vestigen.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen en uit de verklaringen van uw echtgenote dat zowel u als uw kinderen over het Kosovaars staatsburgerschap beschikken (CGVS I p. 11-12, 15; CGVS echtgenote I p. 4).

Uw echtgenote daarentegen is geen Kosovaars staatsburger, maar woonde wel regelmatig bij u in Gjilan. Zo verbleef zij volgens haar verklaringen zelfs de laatste drie-vier maanden voor jullie komst naar België nog bij u in Kosovo (CGVS I p. 12; CGVS I echtgenote p. 4, CGVS II echtgenote p. 3-4).

In dit verband kan eerst worden opgemerkt dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat het onmogelijk zou zijn om voor uw echtgenote in Kosovo een legaal verblijf en later het Kosovaars staatsburgerschap te regelen.

Artikel 11 van de Kosovaarse staatsburgerschapwet, die op 2 juni 2008 in het Kosovaars Staatsblad verscheen, voorziet in de mogelijkheid tot naturalisatie van de echtgenoot/echtgenote van een Kosovaars staatsburger, mits hij/zij aan de volgende voorwaarden voldoet: hij/zij moet minstens drie jaar legaal gehuwd zijn met de Kosovaarse staatsburger - een voorwaarde waaraan uw echtgenote voldoet (jullie zijn immers officieel gehuwd in 1998) - en hij/zij moet minstens gedurende een jaar voorafgaand aan de aanvraag tot naturalisatie op regelmatige basis in Kosovo hebben gewoond en in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning.

Uit niets in jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenote in Kosovo geen geldige verblijfsvergunning zou kunnen verwerven en op basis daarvan vervolgens na een jaar het Kosovaars staatsburgerschap zou kunnen verkrijgen.

Uw echtgenote gaf aan dat zij zich nooit ingeschreven zou hebben in Kosovo en er geen verblijfsvergunning of identiteitskaart voor vreemdelingen zou hebben gehad.

Op de vraag waarom ze zich nooit in Kosovo bij de gemeente is gaan inschrijven, stelde ze niet te weten waarom niet, en op de vraag of zij op basis van uw Kosovaars staatsburgerschap en dat van uw kinderen dan niet aan de Kosovaarse nationaliteit zou kunnen geraken, antwoordde ze al evenzeer dit niet te weten (CGVS II echtgenote p. 3-4).

Haar uitleg dat jullie voor haar het Kosovaars staatsburgerschap op basis van jullie huwelijk niet hebben kunnen regelen omdat jullie officieel in Servië getrouwd zijn (CGVS I echtgenote p. 4) kan niet worden weerhouden, temeer daar voornoemd artikel 11 van de Kosovaarse staatsburgerschapwet nergens specificeert welke wettige huwelijken wel of niet in aanmerking zouden komen.

U beaamde, na enkele aanvankelijke verklaringen dat het niet mogelijk was om uw echtgenote in te schrijven en voor haar het Kosovaars staatsburgerschap te regelen, uiteindelijk dat u toch Kosovaarse documenten voor haar zou kunnen verkrijgen bij terugkeer naar Kosovo en dat jullie, op het moment dat u voor haar Kosovaarse identiteitsdocumenten wilde aanvragen, naar België gekomen zijn waardoor zij er nu geen bezit (CGVS I p. 12-13).

Uw verklaring dat uw eerdere aanvraag tot Kosovaarse identiteitsdocumenten voor uw echtgenote mondeling geweigerd werd omdat zij geen UNMIK-identiteitskaart had (CGVS I p. 13) getuigt, gezien voornoemd artikel 11 van de Kosovaarse staatsburgerschapwet, waaruit nergens blijkt dat een echtgenoot/echtgenote van een Kosovaars staatsburger een UNMIK-identiteitskaart moet hebben om geregistreerd en later genaturaliseerd te kunnen worden, van weinig overtuigingskracht.

Verder hebben noch uzelf, noch uw echtgenote enige overtuigende elementen aangebracht die erop wijzen dat jullie niet naar Kosovo zouden kunnen terugkeren wegens een gegronde vrees voor vervolging of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U verklaarde weliswaar bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u zich niet langer veilig voelde in Kosovo omdat Albanese vrienden en kennissen daar u ervan verdenken met de Serviërs te hebben samengewerkt en een spion te zijn voor de Serviërs (CGVS II p.15).

Uw echtgenote vermeldde dit probleem ook kort, maar kon hierover verder geen enkele uitleg verschaffen (CGVS II echtgenote p. 5).

Uw verklaringen over dit probleem in Kosovo missen evenwel elke geloofwaardigheid.

Vooreerst heeft u hierover met geen woord gerept noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, ook niet toen er expliciet gepeild werd naar eventuele problemen in Kosovo (CGVS I p. 9).

Daarnaast mist het hoe dan ook elke zin voor logica dat Albanese vrienden en kennissen iemand als u, die zich als strijder bij zowel het UÇK als het UÇPMB actief heeft ingezet voor de Albanese zaak en die nadien zelf vervolgd zou worden door de Servische overheid, ervan zouden verdenken een spion voor de Serviërs te zijn.

U kon zelf ook geenszins uitleggen waarom uw Albanese vrienden en kennissen in Kosovo u hiervan zouden beschuldigen (CGVS II p.15).

Voorgaande bevindingen brengen de geloofwaardigheid van uw angst om naar Kosovo terug te keren (CGVS II p. 20) danig in het gedrang.

Dat u niet naar Kosovo terugkan omdat u er geen huis en geen inkomsten heeft (CGVS II p. 20) betreft dan weer een motief van louter socio-economische aard dat als dusdanig niet ressorteert noch onder de criteria van de Conventie van Genève, noch onder de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan erop gewezen worden dat, indien u in Kosovo alsnog concrete problemen zou ondervinden met andere burgers, u voor hulp of bescherming steeds een beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten, waaronder de Kosovaarse politie (KP, Kosovo Police), waarmee zowel u als uw echtgenote nooit concrete problemen hebben ondervonden (CGVS I p. 9-10; CGVS I echtgenote p. 5, CGVS II echtgenote p. 5).

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, zij anno 2010 wel degelijk actie onderneemt. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Tevens blijkt uit de informatie dat de KP haar taken inzake ordehandhaving goed uitvoert. Bovendien wordt de KP door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Eveneens maakt vornoemde informatie duidelijk dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zowel bereid als in staat zijn om etnische Albanezen die worden beschuldigd van collaboratie met de Serviërs te beschermen.

Aldus meen ik dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Aangaande uw verklaringen dat u aan een oorlogstrauma zou lijden (CGVS II p. 1-2, 16-17) dient vooreerst vastgesteld te worden dat u hierover met geen woord gerept heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken, ook niet toen u gevraagd werd of u nog bijkomende opmerkingen wenste toe te voegen (vragenlijst CGVS d.d. 1 oktober 2009 vraag 3.8 p. 3).

Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 15 april 2010 gaf u nochtans aan dat u bij uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen voor uw asielaanvraag had uiteengezet (CGVS I p. 2).

Het is dan ook opmerkelijk dat u bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wel een oorlogstrauma inroept.

Hoe dan ook nopen uw verklaringen ertoe de ernst van deze door u beweerde gezondheidsproblemen te relativeren.

U stelde dat uw gezondheidsproblemen vier jaar geleden begonnen en dat u hiervoor in Kosovo reeds een dokter opzocht die u medicatie voorschreef. In Kosovo ging u evenwel helemaal niet regelmatig – hooguit één keer per jaar – naar een privé-dokter in Gjilan, wiens naam u zich overigens niet meer kan herinneren, en nam u uw medicatie niet regelmatig. Bovendien was u in Kosovo, hoewel u zich daar ook al niet goed voelde, toch nog actief en werkte u nog. Voorts consulteerde u in Kosovo de afgelopen jaren slechts één arts die dan nog een gewone huisarts was. U wendde zich in Kosovo nooit tot een psycholoog of psychiater en zocht er ook nooit bijstand in een geestelijk gezondheidscentrum. De huisarts die u in Gjilan opzocht zou u immers nooit doorverwezen hebben naar meer gespecialiseerde artsen, ofschoon hij volgens u zelf een oorlogstrauma zou hebben gediagnosticeerd (een verklaring waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs aanbrengt). Zelf zou u er ook nooit aan gedacht hebben meer gespecialiseerde medische hulp in te roepen omdat u moest werken en voor uw familie moest zorgen (CGVS II p. 16-19), wat echter geen verschoningsgrond om zich niet in eigen land te laten verzorgen voor het trauma dat u zou hebben opgelopen.

Er kan redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u zich richt tot de in uw land van herkomst aanwezige structuren om u hierbij te helpen alvorens u zich op internationale hulp beroept.

Nergens blijkt uit uw verklaringen dat gespecialiseerde psycho-medische hulp in Kosovo ontoegankelijk zou zijn of, indien u zich erop zou hebben beroept, ontoereikend zou zijn geweest.

U stelde dat u in Kosovo inderdaad naar een psycholoog of psychiater had kunnen stappen, maar dat die alleen maar medicatie voorschrijven en niets meer (CGVS II p. 18). Deze uitleg betreft evenwel een loutere bewering van uwentwege die u niet steunt op objectieve gronden.

Het is tot slot overigens zeer opmerkelijk dat u nu, in België, meer gezondheidsproblemen zou hebben dan toen u nog in Kosovo/Servië was (CGVS II p. 18). Het attest van Wel en Wee en het psychiatrisch verslag van het Algemeen Ziekenhuis Sint-Maarten, die beide bevestigen dat u in België psychisch wordt opgevolgd en waarin wordt gesteld dat u aan een oorlogstrauma zou lijden, kunnen geen afbreuk doen aan de voorgaande opmerkingen. Dergelijke attesten van een arts/specialist/therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevatten vooreerst een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Zij geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Hoe dan ook doen deze attesten geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet heeft aangetoond zich in Kosovo niet tot gespecialiseerde psycho-medische hulp te (hebben) kunnen wenden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen tonen louter uw identiteit, Servisch staatsburgerschap en burgerlijke staat, alsook de identiteit en het Servisch staatsburgerschap van uw kinderen aan, maar hier wordt op zich niet aan getwijfeld. Het attest van de TMK, uw lidkaart van de veteranenorganisatie van het UÇK, de foto's van u als UÇPMB-soldaat en het attest van de veteranenorganisatie van het UÇPMB staven uw voormalig lidmaatschap van beide bevrijdingslegers, wat evenmin door mij wordt betwist, maar leveren op zich geen enkel bewijs van de door u beweerde problemen die u hierom later zou hebben gekend. Het arrestatiebevel en de twee medische attesten kwamen hierboven reeds aan bod.

Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw schoonbroer Hajriz Sahiti en zijn echtgenote Fatime Sahiti (O.V. 6.550.861) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Voor zover het verzoekschrift van 31 augustus 2010 (zie p. 1) eveneens een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt, wijst de Raad er op dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien wijst er Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de voormelde wet van 15 december 1980, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing de uitvoering ervan opschort.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 augustus 2010 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 52/2 § 2, 62, 48 en 49 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en een schending van "de administratieve beginsels van defensierechten, fair-play en behoorlijk bestuur"; "samen of afzonderlijk genomen".

Verzoeker poneert dat de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft in het kader van artikel 52/2, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, doch "zonder specificatie" waardoor hij in de onmogelijkheid is de redenen van het gebruik van voormeld artikel 52 te kennen.

Volgens verzoeker moet de commissaris-generaal de toepassing van dit artikel moet motiveren en "op zijn minst moet verwijzen aan een gespecificeerd beslissing van de minister of zijn gemachtigde" (zie verzoekschrift, p. 7).

Hij laat ook gelden dat de bestreden beslissing werd genomen, weliswaar binnen een korte termijn, doch zonder een grondige analyse van zijn relaas.

Verzoeker houdt voor dat de motivering een stereotype motivering betreft en dat de commissaris-generaal *“de voorkeur gaf aan de snelheid dan aan een nuttige en complete analyse”* (zie verzoekschrift, p. 8). Hij vervolgt *“dat het onmogelijk is voor de Raad om een wettelijke en volledige analyse te doen op de informatie CEDOCA en de motivering van de betwiste beslissing”*. Zijn asielaanvraag is volgens hem niet individueel beoordeeld zijn en niet alle relevante gegevens van de zaak zijn in acht genomen.

Vervolgens stelt verzoeker dat *“de tenuitvoerlegging van de betwiste beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken”* (zie verzoekschrift, p. 8) gezien hij ziek is, aan posttraumatische stress lijdt en constant verpleging nodig heeft. Hij beweert dat hij in geval van terugkeer een risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog medische attesten toe: drie van 19 juli 2010 van dr. H. Glorieux en twee attesten van 10 juni 2010 van dr. L. Stremerch.

Verder beweert verzoeker dat hij volgens de commissaris-generaal moest verklaren waarom het arrestatiebevel niet in de wettelijke vorm is *“maar zonder de authenticiteit van die document te betwijfelen”*.

Hij vervolgt *“Dat de verzoeker heeft geantwoord aan die opmerking tijdens de audits. Dat, gezien zijn verleden en het feit dat de Servische gendarmerie hem probeert te vinden (sic)”*.

Ook beweert hij dat in de bestreden beslissing weliswaar verwezen werd naar het bestaan van een amnestiewet, doch *“zonder meer verklaring geven aan de arrestatie van de Groepen van 10. toch veel gesproken in het pres (sic)”* en verwijst naar documenten die hij bij zijn verzoekschrift gevoegd heeft (stukken 2 en 3).

Verzoeker houdt zijn vrees vervolgd te worden door de Servische autoriteiten vol en poneert dat het bestaan van het arrestatiebevel bewijst dat de amnestiewet niet toegepast is; *“het nut van die wet is omgekeerd”*, aldus verzoeker.

Voorts herhaalt hij dat hij ook niet kan teruggaan naar Kosovo omdat enkele Albanezen vermoeden dat hij een Servische spion is. Hij stelt *“Dat gezien zijn arrestatiebevel en de positie van de (inter)nationale kosovaarse autoriteiten, de Servische autoriteiten hem kan uitleveren. Dat een risico van onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.”(sic)*.

Vervolgens beweert hij dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan angst en stress en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden. Hij stelt *“Dat de Commissariaat de raadgevingen voor de asielpprocedure opgesteld door de HCR. Dat in zijn analyse. Hij de voorwaarden van het vluchtelingen voorwaarden tegen de eigen angst van de asielzoeker moet afwegen”* (sic).

Verzoeker geeft nog aan dat zijn advocaat enkele opmerkingen gemaakt heeft *“bij de auditie”* doch dat hierop in de bestreden beslissing geen antwoord op gegeven werd.

Verzoeker meent daarenboven dat zijn relaas niet zo tegenstrijdig is, *“dat deze betreffen informaties van gebeurtenissen verteld door zijn vader wanneer hij in Kosovo was”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen; in ondergeschikte orde vraagt hij dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Een schending van het beginsel van de fair play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. Verzoeker toont geenszins aan dat dit te dezen het geval is.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te raden welke beginselen verzoeker zou kunnen bedoelen.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 49 van de voormelde wet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat verzoeker niet uitlegt op welke manier dit artikel zou geschonden zijn. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 52/2 §2 (zie het verzoekschrift, p. 6) van de voormelde wet van 15 december 1980, wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij brief van 1 april 2010 aan de commissaris-generaal gevraagd heeft op basis van artikel 52/2, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, om asielaanvragen uit Servië en Macedonië versneld te behandelen.

Verzoeker toont evenwel niet aan hoe hij een nadeel zou kunnen ondervinden doordat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag zonder dralen heeft onderzocht.

Verweerder merkt overigens terecht op dat verzoekers dossier op 8 oktober 2009 aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt terwijl de beslissing pas op 4 augustus 2010 genomen werd, zodat bezwaarlijk kan worden gesproken van een beslissing die overhaast werd genomen.

3.4. Waar verzoeker een “*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*” inroept (zie verzoekschrift, p. 8), wijst de Raad er op dat deze in het kader van huidige asielprocedure niet dienstig kan worden aangevoerd. Immers, verzoeker verwijst hiermee naar de procedure waarin er een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend zoals bepaald in het artikel 39/82, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980, wat echter geen uitstaans heeft met de asielprocedure.

3.5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verweer dat er geen grondige analyse is gebeurd van zijn relaas, dat de motivering van de commissaris-generaal slechts een stereotiepe motivering betreft, dat niet alle relevante gegevens in acht werden genomen en dat zijn aanvraag niet individueel beoordeeld werd, niet verder komt dan enkel het uiten van kritiek. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift inderdaad zijn beschuldigingen niet.

Daarenboven is zijn kritiek, gelet op de vijf pagina's lange motivering sub 1.2. in de bestreden beslissing, onterecht.

Zo oordeelde de commissaris-generaal in casu -terecht- dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden erkend om reden dat aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht omwille van het niet authentiek karakter van het neergelegde arrestatiebevel, van zijn incoherente verklaringen daaromtrent, van zijn ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn problemen in Biljac in 2005 en van andere ongeloofwaardige elementen in zijn verklaringen en aan zijn bewering dat hij in Servië vervolgd en gezocht wordt door de Servische autoriteiten ten gevolge van zijn oorlogsverleden als strijder (zie bestreden beslissing p. 3), omdat hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat de voorziene amnestieregelingen ten aanzien van ex-UÇK- en ex-UÇPMB-strijders niet op hem van toepassing zijn en omdat verzoeker evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951, niet opnieuw in Kosovo kan vestigen.

3.5.2. Verzoeker slaagt er verder niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt vast dat de bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal de authenticiteit van het arrestatiebevel dat hem op 23 mei 2009 door de rechtbank van Bujanoc werd afgeleverd, niet betwist, manifest onjuist is.

Zo leest de Raad in de bestreden beslissing dat uit een onderzoek naar de authenticiteit van voormeld document, blijkt dat deze diverse inhoudelijke en formele gebreken vertoont waardoor hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. De commissaris-generaal betwist aldus wel degelijk de authenticiteit.

Verzoeker legde bovendien geen coherente verklaringen af aangaande voormeld document (zie bestreden beslissing, p. 3). Zijn uitleg dat dit niet zo tegenstrijdig is dat zijn asielaas moet verworpen worden omdat “*deze betreffen informatie van gebeurtenissen vertelt (sic) door zijn vader*”, verklaart de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet.

Deze incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Bovendien wijst de Raad er op dat elke asielzoeker wanneer hij door de asieldiensten wordt gehoord, onder een zekere spanning staat wegens de moeilijke ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch van hem worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt

Ook de bewering van verzoeker dat de bestreden beslissing enkel het bestaan van de amnestiewet vermeldt zonder hierin verder op in te gaan, is onjuist.

De commissaris-generaal heeft immers omstandig uiteengezet dat de 10 ex-UÇPMB-leden, “*de groepen van 10*” zoals verzoeker in zijn verzoekschrift p. 9 omschrijft, gearresteerd werden op verdenking van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Giljan of op verdenking van illegaal wapenbezit en dus niet in een context van een willekeurige etnische vervolging of louter omwille van het lidmaatschap van het UÇK of UÇPMB.

Gezien uit de verklaringen van verzoeker, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat hij tijdens de oorlog in Kosovo en tijdens het conflict in Zuid-Servië, nooit ernstige misdrijven heeft gepleegd, op het einde van de oorlog zijn uniform en als zijn wapens heeft ingediend en ook nooit gehandeld heeft in illegale wapens, kan er inderdaad geen overeenkomst geconstateerd worden tussen de Albanezen die eind 2008 zijn opgepakt en verzoekers persoonlijke situatie.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht als zou verzoeker een gelijkaardig lot zou ondergaan.

Verzoekers verwijzing naar de artikelen "*Serbia: 10 anciens combattants de l'UCK arrêtés dans la Vallée de Preaevo*" van 26 december 2008 en "*Kosovo: trois anciens membres de l'UCK jugés coupables de crimes de guerre*" van 5 oktober 2009 doet in niets af aan aan voormeld oordeel van de commissaris-generaal. Bovendien benadrukt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker poneert dat de amnestieregeling niet gerespecteerd wordt, merkt de Raad op dat dit niet overeenstemt met de informatie afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst die vervat zit in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat voornoemde amnestiewet sedert hij van kracht werd correct werd toegepast en daadwerkelijk ten uitvoer werd gebracht. Ook blijkt uit deze informatie dat geen enkele strijder ooit werd veroordeeld, enkel en alleen wegens zijn deelname aan het UÇPMB.

Dat er na de invoering van de amnestiewet toch nog ex-UÇPMB-ers opgepakt werden, is geenszins in tegenspraak met de bevinding dat de amnestiewet toch correct werd/wordt geïmplementeerd. De amnestiewet heeft immers slechts betrekking op bepaalde wetsartikelen en sluit op zich niet uit dat personen alsnog kunnen vervolgd worden wegens het plegen van misdrijven die niet onder de amnestieregeling ressorteren.

Verzoeker brengt geen informatie bij die bovenstaande vaststellingen weerleggen.

Zijn bewering dat het bestaan van het arrestatiebevel lastens hem een bewijs is dat de amnestiewet niet is toegepast, snijdt geen hout. Immers, aan het arrestatiebevel waarvan sprake wordt geen bewijswaarde toegekend (zie hoger). De Raad ziet dan ook niet in hoe een vals document een bewijs kan zijn dat de amnestiewet niet is toegepast.

Verder beperkt verzoeker zich louter tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat het louter aanhalen van een vrees op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Hierin blijft hij echter in gebreke.

3.5.3. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde posttraumatische stress, wijst de Raad er vooreerst op dat het verzoekschrift geen antwoord biedt op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, maar zich beperkt tot het opwerpen van blote beweringen.

Aangaande de vijf voormelde medische attesten die verzoeker zonder enige commentaar, bij zijn verzoekschrift voegde -en die uit de voorgedrukte tekst blijkt, bestemd zijn voor de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een procedure op grond van artikel 9ter van voormelde wet van 15 december 1980- wijst de Raad er op dat deze geen uitsluitel geven over de oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de letsels werden opgelopen.

3.6. Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad besluit dat aan verzoekers asielrelaas, als zou hij in **Servië** vervolgd en gezocht worden ten ten gevolge van zijn oorlogsverleden als strijder, geen geloof kan worden gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden erkend.

Artikel 48 van de voormelde wet is niet geschonden.

3.7.1 Verzoeker voert ook nog een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 3 EVRM, en nogmaals van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; *“samen of afzonderlijk genomen”*.

Hij beweert dat nergens in de beslissing vermeld wordt waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet, terwijl dit volgens hem een speciale motivering behoeft.

Verder herhaalt hij wat hij reeds in het kader van de weigering van de vluchtelingenstatus heeft uiteengezet, met name dat zijn relaas niet zo tegenstrijdig was, dat hij ziek is en geen medische hulp kan krijgen in zijn land van oorsprong, en dat hij er “gezien zijn arrestatiebevel” evenmin bescherming zal hebben.

Hij vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.7.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, verwijst de Raad naar wat hierboven uiteengezet werd.

Aangaande de grief van verzoeker dat de bestreden beslissing de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende motiveert, leest de Raad in de bestreden beslissing (zie p. 7) dat *“op basis van de elementen uit uw dossier”* aan verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 geweigerd werd geweigerd.

Inderdaad gezien aan het relaas van verzoeker geen geloof wordt gehecht, kan dit relaas niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen, noch elementen die wijzen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2, c. van de voormelde wet.

Artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden.

3.8. Gezien verzoeker de Servische nationaliteit bezit en van hem de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet werd erkend, om reden van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen nopens zijn problemen in Servië, dient de voorgehouden problematiek van verzoeker in Kosovo, niet meer onderzocht te worden.

Immers, de afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker ten overstaan van het land (Servië) waarvan hij (als bipatride naast Kosovo) de nationaliteit bezit -en internationale bescherming vraagt-, volstaat om te besluiten dat hij in de mogelijkheid is om zich onder de bescherming te stellen van dit land voor de vrees ten overstaan van het andere land waarvan verzoeker ook de nationaliteit bezit.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE